

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 21)

***/ Chuyện rất đời nay.**

Chiều Sài Gòn, thứ Ba ngày June 13/2017

Đang sắp kết thúc bài viết chiều hôm trước (nghẽn mắt mấy tiếng đồng hồ ngừng lại “nói dóc” với cậu em đạo diễn Đoàn Khoa vào buổi tối), thì lúc này phải “nhường đất” cho các giò thư tâm huyết của anh Văn Quang, anh Đặng Văn Âu và anh “Tui”.

Chốc nữa đây, sẽ đưa câu chuyện “đang hứng thú đó” vào bài Viết Cho Người “Đã Chết” số kế tiếp.

***/ Thư thứ nhất:**

Anh Bằng Phong Đặng Văn Âu gửi anh Văn Quang và TTBG.

(Những chữ tô đậm là sự cố ý của TTBG).

Nam Cali, June 11 3:47 PM

Anh Văn Quang thân,

Sáng nay ngày 11 tháng 6 năm 2017 ở Mỹ, tôi ngồi nói chuyện với người bạn trẻ (trẻ là trẻ hơn tôi, chứ anh đã gần 65 tuổi rồi) tên Peter mà Bông Giấy có đề cập trong bài viết của mình từ khách sạn ở Sài Gòn.

Anh Peter là người bạn tôi mới quen vào năm 2012, khi tôi rời Houston sang lưu trú tại Quận Cam.

*Anh Văn Quang nói anh đang sống ở VN mà như là kẻ lưu vong trên chính quê hương mình, không còn bao nhiêu bạn bè vì không hợp. Tôi cũng vậy, tuy ở nơi đất khách, tôi cũng có rất đông bạn hữu đủ mọi quân binh chủng, nhưng rút cục càng ngày càng thưa, cũng chỉ vì không hợp. **Hàng ngày cứ phải nhận những email nói về thuốc bổ thận, cường dương và những chuyến du thuyền, những chuyện vớ vẩn mà mình không buồn đọc, nhưng phải hồi đáp để khỏi mất lòng, trước khi xóa (delete).***

May mà còn có anh chàng Peter để bàn chuyện "Thiên Hạ Sự" nên cũng đỡ buồn.

Sáng nay, Peter tâm tình với tôi khi đọc câu trong email của anh gửi cho tôi: "Tôi vẫn quan niệm rằng 'đã viết thì đừng sợ, đã sợ thì đừng viết' và tôi vẫn là người lính, dù không còn cây súng trên vai" mà Peter cảm thấy thích thú hơn cả những tác phẩm của anh Văn Quang đã xuất bản.

Peter chưa từng đi lính, nhưng vẫn yêu thích “những người lính CÒN tính chất lính”. Peter thích Phan Nhật Nam với Mùa Hè Đỏ Lửa, Dưa Lưng Nổi Chết; nhưng anh không “ngửi” nổi Phan Nhật Nam với những bài bình luận huê dạng viết cho đài SBTN mà người hải ngoại gọi là đài “Sinh Bắc Tử Nam”.

Nói chuyện với nhau, tôi nhận thấy Peter đọc nhiều và có nhận xét tinh tế, nên đề nghị anh nên viết để đóng góp tư duy của “**một người chưa kịp đi lính**” mà có những suy nghĩ rất... lính.

Không ngờ khi về nhà (nói là nhà, nhưng chỉ là cái mobile home thôi), mở email ra đọc thì nhận được email của anh Văn Quang.

Anh nhận xét văn của Bằng Phong “viết như nói”. Sao anh giống cô em Bông Giấy của anh thế?

Bông Giấy cũng nói “văn anh Âu viết như nói!”

Nếu đã có hai nhà văn nhận định rằng văn mình viết như nói thì mới dám nghĩ “Té ra những gì mình viết cũng được gọi là văn” mà mình đâu có hay?

Buổi sáng mình khuyên Peter viết.

Khi về tới nhà, đọc email thì thấy anh Văn Quang cũng động viên mình viết. Tôi tự hỏi mình động viên người, nay người động viên mình thì phải tính ra sao đây?

Được rồi! Anh cho phép tôi chờ cô giáo Hồng (bà xã bây giờ) đang ở Việt Nam về lại Mỹ để hỏi ý kiến xem sao nhé! Vốn quê ở Nghệ An, **bây giờ mon men vào chốn văn chương**, chỉ sợ Cao Bá Quát chê văn như con thuyền Nghệ An giống như ông đã chê Thư Xã thì **quê một cục**.

Ngày Quân Lực 19 tháng 6 sắp đến, tôi có hẹn sẽ viết một bài mang tựa đề Tâm Tư Người Lính VNCH để nói lên đôi điều mình nghĩ. Xong, **tôi sẽ mạo hiểm nghe lời xúi dục của anh Văn Quang thử xem**.

Truyện tình của tôi gửi cho anh Văn Quang đọc để giải trí, tôi có kèm theo địa chỉ của Cụ Tạ Quang Khôi để cụ đọc (cũng) để giải trí cho vui. Liên sau đó, Cụ Khôi nói cụ không thích cái quan định luận “Định Mệnh” của mấy anh Công Giáo, bởi người chịu tu trì thì có thể thay đổi số phận mình. Đó là quan định luận của nhà Phật. Tôi cũng đồng ý với Cụ Khôi, vì như anh Văn Quang nói “cuối đời còn được bà vợ chăm sóc chu đáo tận tình là do ở hiền gặp lành”.

Tôi được cô giáo Hồng, tâm tính nhân hậu như Bồ Tát, yêu thương và chăm sóc mình rất mực ở **tuổi gần tám bó** là mình cũng ăn ở hiền lành; **chứ nào phải khơi khơi mà được đâu?**

Xin anh Văn Quang cho tôi số điện thoại, **nếu anh chưa “điếc lòi”** như cụ Tạ, để thỉnh thoảng trò chuyện với nhau cho vui. Anh bảo các con ở Mỹ sắm cho cái điện thoại cài Viber thì khi sử dụng sẽ không tốn tiền.

Chúc anh Văn Quang khỏe.

Nếu chúng ta không gặp lại nhau lần nữa thì **“thế nào cũng sẽ gặp nhau lại ở đời sau.”**

Bằng Phong

□

***/ Thư thứ Hai.**

Anh “Tui” gửi TTBG, anh Đặng Văn Âu.

Chủ đề: Thư của anh “Tui” nhờ chuyển anh Văn Quang. Chào mừng anh “Tui” mở miệng! (BG)

Nam Cali. June 13/2017

Chào anh Văn Quang, chào Bông Giấy

Tui có hơi đường đột, hông quen biết gì với anh Văn Quang và chỉ mới sơ giao với BG mà dám nhảy vô... "sê hai" (say hi), lại còn ... ti toe "phát biểu cảm tưởng", tự thấy có hơi quá đáng, xin anh Văn Quang và BG bỏ lỗi.

Mà thực ra anh Văn Quang có bắt lỗi, có rầy rà gì thì tui cũng hồ hởi phán khởi nhận hết á. Nhận một cái lỗi nhỏ để được nói lên điều thống khoái lớn, hông sướng sao, hông lời quá sao?

Hông sướng sao được, có dễ cũng vài cái thập niên, (non nửa thế kỷ, dài gần cả một đời người... yếu mệnh), lỗi tai tui nghe đầy những ... tuyên ngôn, tuyên cáo, tiên bố, tiên mẹ, của các ô ô Trần Thiện Khiêm, Nguyễn Khánh, thợ sơn Hoàng Cơ Minh, Trung sĩ Nguyễn Hữu Chánh, Tổng thống phân liệt tâm thần Lê Tư Vinh, "tướng thú" Đào Minh Quân, và gần đây nhứt tông tông online Nguyễn Thế Quang...

Quý ông trên đảng đàn nói phét "nổ" như tạc đạn, như mìn chống chiến xa... nói xùi bọt mép, nước miếng như mưa, bắn vãi đầy bàn... Nào là “Tổ Quốc nguy vong”, nào là “Dân Tộc làm than, nhân dân đau khổ” ...v...v. Cuối cùng là mấy ông sẽ “hy sinh gánh vác chuyện đất nước, chuyện non sông, chỉ khiêm nhượng lãnh đạo đồng bào và xin phép được làm cha thiên hạ!..”.

Thưa với anh Văn Quang và BG,

Nghe mãi mấy chục năm, thối cả tai... "Biết rồi! Khổ lắm nói mãi".

Lại cũng thưa với anh Văn Quang, trước "bảy năm", tui cũng không phải là "fan" của anh, "gia tài của mẹ" chỉ chừng nửa cuốn Chân Trời Tím và anh chàng Hạ Sĩ Phi.

Nhưng khi ra nước ngoài, anh đã "quyến rũ" tui hoàn toàn, cái mục "Sàigòn, Lâm Cẩm Thiên Hạ Sự" của anh là một tuyệt chiêu. Tui chẳng biết anh thuộc môn phái nào, nhưng nhìn anh thi triển chiêu thức "gậy ông đập lưng ông" một cách thượng thừa, có phần "nhìn" hơn cả Mộ Dung Bắc, thì cỡ thằng nhãi Mộ Dung Phục... nghĩa lý gì?!

Lại còn cái chiêu "củ đậu nấu đậu", hai tờ báo CA và TT được anh chiếu cố tận tình... tin tức... mình, thiên hạ sự đầy cả ra đầy, anh chỉ....bình một tí, Mao Tôn Cương một tí là... cười ra nước mắt ngay:

-Trẻ em vùng sâu vùng xa đi học phải vượt sông vượt suối; thịt lợn thiu, chân gà thối hạ cánh an toàn trên bàn nhậu...

-Lại còn người người, nhà nhà đua nhau xây dựng tượng đài và biến "xây dựng tượng đài là nét đẹp văn hóa", không thể nào "chảnh" cho bằng, dân thì nghèo, quan thì muốn xây tượng đài vài trăm tỷ.

Anh Văn Quang ví von cỡ này thì "em xin thua thầy"... "xây tượng đài hoành tráng như con nhà nghèo nuôi voi cưỡi chơi!"

Thưa với anh Văn Quang,

Suốt mười mấy năm qua, tui đã có lúc cười, có lúc rom róm nước mắt... nổi trôi với "Sài Gòn, Lâm Cẩm Thiên Hạ Sự".

Nhưng hôm nay tình cờ "lạc đường vào lịch sử" đọc được câu anh viết cho ông bạn già Bằng Phong Đặng Văn Âu:

"Tôi vẫn viết những gì cần viết, mặc cho những rình rập đe dọa quanh mình, chưa biết nó xảy ra những gì. Tôi vẫn quan niệm rằng 'đã viết thì đừng sợ, đã sợ thì đừng viết' và tôi vẫn là người lính, dù không còn cây súng trên vai."

Thưa anh Văn Quang,

Đọc câu này tui cảm phục anh lắm luôn á!!! Sau đó là tui sượng cả ngày... "Sượng rên mé điều huu" anh ạ!...

Người xưa phán về cái sự Sượng:

"Nhất động phòng, nhì thi đậu."

Tui chẳng dám cãi, nhưng vẫn cho rằng cái sượng của tui... ấn tượng và hoành tráng hơn nhiều.

Thật ra để được hoàn toàn, tui phải "bình" câu nói trên của anh Văn Quang, nhưng sợ gây phiền nhiễu cho anh, thôi thì đành vậy.

Nhân đây xin anh nhận cho lòng ngưỡng mộ của tui.

Phần phát biểu cảm tưởng tui đã xong, bây giờ đến phiên anh Văn Quang, có cảm râm, rầy rà gì thì... xin đừng ngại!

Peter Phạm.

Chào Bông Giấy,

Nhờ BG chuyển bài viết này đến anh Văn Quang. Và cũng cảm ơn BG rất nhiều về việc đã bỏ thời giờ sửa chữa, chấm, phẩy, nhờ thế cái email trước của tui.... đẹp giai hơn nhiều. Hehehe.

Peter Phạm.

□

***/ Thư thứ Ba: Anh Văn Quang gửi anh "Tui",**

anh Đặng Văn Âu và TTBG

Sài Gòn, June 13/2017

Thưa anh Peter Phạm,

Rất vui nhận được thư anh như một người bạn quen đã từ lâu qua thư chị Bông Giấy và anh bạn "tài xế máy bay" Bằng Phong Đặng Văn Âu của tui.

□

***/ Lời “bình” của TTBG:** Chữ “Tui” của dân rặt-Nam-Kỳ tuyệt quá! Vì vậy mà anh nhà văn Bắc Kỳ (cụ) Văn Quang bị nhiễm lúc nào chẳng hay!

Rất cảm ơn anh đã mất thì giờ nói dóc để đọc mấy câu "chọc gậy bánh xe nhà nước" của tui. Chẳng qua là già rồi thì ngồi viết bậy chơi thôi, nó làm gì việc của nó, tui làm gì là việc của tui. Hơi sức đâu mà để ý đến bọn điên khùng đó. Anh muốn viết gì cho tui thì cứ viết, tui chẳng sợ gì đâu.

Ở Việt Nam nhìn thấy những điều trái tai gai mắt mà không viết thì không khác gì thằng ngu, thằng hèn cúi đầu trước bọn cường quyền cấu kết nhau bóp hàu bóp cổ người dân đã đói chỉ còn cái khổ rách là chúng nó không nhai được thôi.

Cảm ơn anh lần nữa. Chỉ tiếc rằng nay tuổi tui đã quá cao, chẳng biết còn tinh táo được bao nhiêu ngày. Thôi thì còn nhìn được cuộc đời lúc này hay lúc ấy vậy.

Văn Quang

□

***/ Thư thứ Tư:**

Anh Đặng Văn Âu gửi anh Văn Quang,
chuyển qua anh “Tui” và TTBG cùng đọc:

Nam Cali. Tuesday, June 13, 2017 2:56 AM

Subject: Re: V/v: Thư của anh “Tui” nhờ chuyển anh Văn Quang. Chào mừng anh “Tui” mở miệng! (BG)

Anh Văn Quang, Bông Giấy và Peter,

Tôi đã được đọc ké thư của Peter và của anh Văn Quang trao đổi với nhau. Thật là "tùy duyên" mà chúng ta tuy ở xa nhau nhưng như thế đang ngồi uống trà gần bên nhau vậy.

Trước đây tôi coi phim bộ Đài Loan có tựa đề "YÊU VÀ HẬN". Hôm nay tôi ngồi viết về Ngày Quân Lực 19 tháng 6 cũng bằng tâm trạng khi coi phim YÊU VÀ HẬN thôi.

Tôi yêu cuộc đời lính tráng, vì nhờ nó mà tôi có dịp thân quen với nhiều dũng sĩ của thời đại. Nhưng tôi hận những cấp chỉ huy phùng tuông, cấp chỉ huy thiếu nhân cách làm cho hình ảnh đẹp đẽ trong tôi về NGƯỜI LÍNH mà mình tự hào bị mất đi.

Đã qua rồi cái thời tráng sĩ mài guom dưới trăng!

Nhận email thông báo nơi này nơi kia sắp cử hành NGÀY QUÂN LỰC, đáng lý ra trong lòng cảm thấy vui như mở hội; trái lại, tự dưng nghe tim mình nhói đau.

Thế mới thấm thía câu nói của các Cụ ngày xưa: "Đa thọ, đa nhục".

Con chim đại bàng thuở nào, bây giờ biến thành con Abatos; chứ không được là con Pelican nữa.

"Đoạn trường ai có qua cầu mới hay" là như vậy!

Vợ về Việt Nam thăm con với cháu, gọi về Mỹ báo tin: "Em sẽ đưa con và các cháu đi viếng Động Phong Nha sáng hôm nay".

Từ lâu lắm tôi mơ trở lại Chapa, Hồ Ba Bể, Vịnh Hạ Long để nhớ lại thuở bé được bố đưa đi nghỉ hè ở đó.

*Nếu mình đừng đụng đến bọn cộng sản, cứ thản nhiên theo chủ nghĩa "Mackeno"¹, thì đến những nơi đó đâu còn là ước mơ? Muốn đi là đi thôi, như bao thằng bạn "anh hùng" của mình thuở trước đã đi và về khoe hình ảnh kỷ niệm. Bà vợ cũ bỏ mình cũng phải, **cho đáng đời cứ mãi trăn trở chuyện nước non!***

Hôm kia đọc email của Bông Giấy nhắc đến câu thơ Kiều:

"Bắt phong trần, phải phong trần

Cho thanh cao mới được phân thanh cao",

lại nhớ những bữa nhậu sau cuộc hành quân đọc nhảm mấy câu thơ của Cụ Tiên Điền thành ra:

"Bắt quân đùi, phải quân đùi,

Cho mai-dô, mới được phân mai-dô".

Lương Thiếu tá Tàu bay có được thêm phụ cấp tiền bay, giống như mấy anh em bên Nhảy Dù, mà vẫn không đủ sống. Đôi khi thấy anh em trong Phi đoàn "cải thiện", mình cũng muốn làm bậy xem sao, nhưng lại nghĩ trót sinh trong gia đình "gia thế!", ngộ nhờ bị an ninh bắt thì ê mặt, nên cứ phải chịu phạt "quân đùi, mai-dô"!

Vài hàng thăm anh Văn Quang và Bông Giấy. Tâm sự vụn như thế có lẽ cũng đủ rồi.

Sao lâu quá mà chưa thấy Thế Phong lên máy?

Bây giờ mới 2 giờ 30 sáng. Có lẽ phải ngủ lại một chút để cả ngày khỏi "ngát ngư con tàu đi".

Băng Phong

□

***/ Thư thứ Năm.**

TTBG gửi anh Đặng Văn Âu, anh Văn Quang, anh "Tui" và anh Uyên Thao.

Trời ơi, anh Âu viết hay quá, không "móc" ra được một lỗi dù nhỏ! Đây mới đúng là ông anh Thiếu tá Không "quân" trong ý nghĩ cảm phục của em. Em nói thật đó chứ chẳng phải anh em "mặc áo thụng bái nhau" đâu! "Nghìn năm" mới đọc được những lời văn "thật là văn!" thâm thâm ý nghĩa như vậy!

¹ Mặc Kệ Nó!

“Dứt khoát” (kiểu Uyên Thao) là em PHẢI "cuỗm" thư này (và thư của anh Văn Quang & anh “Tui”) bỏ vào quyển Tâm Bút Viết Cho Người “Đã Chết”.

Có phiền cũng phải ráng chịu nghe?

BG.

*

* *

Anh Uyên Thao là người “đã chết” nên không còn “nói” được, không còn “viết” được, dù vẫn còn “đọc” được, nên hẳn là ganh tỵ lắm với bốn anh em bọn này ngay lúc này đây?!

Tội nghiệp!

[]

(Trần Thị Bông Giấy)

(Bài viết xong tại Sài Gòn lúc 6 giờ 5 phút chiều thứ Ba, June 13/2017)

[]